

Om Partiernes Stilling i Rigsdagen.

Det i October Maaned forrige Aar sammentraadte Folkesting bestod som en Følge af Udfaldet af de den 14de Juni f. A. foretagne Valg for en meget stor Deel af nye Medlemmer, af hvilke de fleste ligesaa lidt kendte de Andres politiske Standpunkt, som dette overhovedet kendtes af Noget eller endog blot altid stod klart for den Paagjældende selv. — Det forunderlige heri finder sin naturlige og ligefremme Forklaring, naar Valgforholdene nærmere undersøges; mange af vore dygtigste Statsmænd have efterhaanden trukket sig tilbage fra Valgtribunen, paa Zerne spørges der næsten ene om Bønden eller ikke Bønden, og i Jylland tages der paa de fleste Steder fornemmelig Hensyn til Valgcandidatens personlige Forhold, om han boer i Kredsen eller i alt Fald ved særegne Baaend er knyttet til Kredsen, om han i Stand og Vilkaar staaer lige med Valgernes Fleertal, kan kaldes en af deres egne o. s. v. — Virkelig politisk Indsigt, behørig Forkundskab til almindelige Lovgivningsprinciper og til Hovedgrundsaetningerne i den bestaaende Lovgivning, nogenlunde grundig Kjendskab til Landets Forhold og Vilkaar o. s. v., kort sagt al den Videns, som en Rigsdagsmand maa være i Besiddelse af, naar han med Omhu og uden Fare for idelig at famle og vildledes skal kunne udøve Lovgiverens Kald, bliver ifkun undtagelsesvis af Valgerne opstillet som nødvendig Betingelse for deres Stemme, og i fuld Samklang hermed lægges Kandidatens hele Fortid og vitterlige Anstænder om de egentlige store politiske og sociale Hovedspørgsmaal langt sjældnere paa Vægtfaalen som det afgjørende Moment, end hans Udtalelser om et eller andet mindre vigtigt Anliggende, der i Tidsblikket er bleven gjort til en Stridens Gjenstand.

Det var derfor ganske naturligt, at Alle, som ikke Forfatningen og med Interesse deltog i den constitutionelle Udvikling, men netop derfor ogsaa ønskede den bevaret for Udfælske, hvilke tidligere eller senere maade have Frihedens Tab tilføje, ifjor Efteraar med Spænding imødesaa, hvorledes Partiernes efterhaanden vilde gruppere sig i Folkethinget, saa megetmere som det usfuldkomne Begreb, man iforveien af selve Navnene kunde danne sig om Thingets almindelige Charakter, ingenlunde tjente til Beroligelse, efterdi Alt tydede paa, at der mere end nogensinde tidligere var Udsigt for Bøndevenerne til at vinde Majoriteten. Denne Formodning slog til og maatte i endnu videre Udstrækning, end man havde troet. — Førerne for de 2 Fractioner af det nævnte Parti, der nu selv kalder sig Venstre, nemlig J. A. Hansen og Eschering-Winther forstode hurtigen tilveels ved Hjælp af Himeblad, der saalænge man havde Brug for ham optoges blandt Anførerne og desuden belønnes med den tidligere saa anseede Post som Ordfører for Finantsudvalget, at vinde og samle under deres Banner alle ubestemte og ubestemmelige Medlemmer, hvilke vistnok i Reglen af Charakter ere særdeles hæderlige og i deres hjemlige Kredse maatte ogsaa meget dygtige Mænd, men som savne den almindelige Dannelse og det Overblik, der udkræves til Drøftelsen og Afgjørelsen af Anliggender, der vedrøre det Hele og ikke lade sig ordne efter specielle stedlige Forhold. Disse Mænd komme herind i Rigsdagen med den alvorlige Villie at lade sig belære og først efter nøie Drøftelse og Overveelse at stemme, som deres Overbeviisning byder, men de blive i Virkeligheden meget snart sig selv ubevidst et Bytte for de nævnte Demagoger, der hyppelig forstaae at tage den menige Mand og desuden understøttes af endel Personer af 2den eller rettere 3die Rang, som gjerne vilde spille Rolle og præcis tage sig Ordsproget: „iblandt de Blinde herfer den Censur“, til Indtægt. Bøndevenerne havde derfor allerede i afgjorte Session en afgjort Overvægt i Folkethinget, og Centrum, der nærmest repræsenterer det moderate Fremstid, maatte finde sig i at bukke under ved alle Afstemninger. Uagtet det med saa undtagelser tæller alle Thingets intelligente og dygtige Kræfter blandt sine Medlemmer, uagtet det som oftest erholdt Understøttelse af de ganske saa Folkethingsmænd, som kunne siges at danne et egentligt Høre, kunde det dog aldrig sætte Noget igjennem, men stod aldeles magtesløst, saasnart et Stridsspørgsmaal samlede Partiernes Stemmer. — Dette Forhold bestaaer iaar uforandret og er maatte endog mere iøinesaldende, fordi Partiernes staae skarpe ligeoverfor hinanden end ifjor. Medens Bøndevenernes Førere med udmærket Talent forstaae at samle og styre deres Parti, er det Modsatte Tilfældet med de mere fremragende Personligheder i Centrum; en egentlig Leder mangler aldeles, og de enkelte Medlemmer, som selv danne sig en bestemt Mening om Alt, underordne sig ikke gjerne; men hvad der ifjor har gjort Partiet saa svagt er den Omstændighed, at det ikke har forstaaet at optage i sig Noget, som ikke saa at sige altid og bestemt har tilhørt samme. Man har forstaaet som Bøndevenerne strax at indbyde alle vækkende Medlemmer til privat Discussion over Sagerne, men behandler den menige Mand med en vis Overlegenhed og Fornemhed, som støder ham bort, men forlanger ubetinget Underkastelse, uagtet man veed, at ikke en af Partiet i Virkeligheden har eller nogenstunde vil aldeles underordne sig en Anden eller flere Andre, og uagtet man burde vide, at den retfærdige Menigmand ligesaa lidt vil det; han vil lære og overbevies, og naar han saa ofte vildledes, saa er det fordi man ikke forstaaer paa rette Maade at knytte ham til sig og med Kraft og Udholdenhed at aabne hans Sine for Sandheden. — Ministerfliget og de samme ledende Omstændigheder havde i høi Grad forbitret Mænge, og de konde-

venlige Føreres forbauende Optraeden i Rigstraadet havde gjort endnu flere tilbøjelige til at forlade deres Banner, saa at det skulde have syntes let at forstaae den constitutionelle nationale Side i Salen Overvægten, men ikke desto mindre gaaer Alt den samme Gang, som om Intet var forefaldet. For den Ubenforstaaende kan dette synes forbauende, men for den, som selv hører og seer, er det klart, at Parti-Stillingen i Folkethinget i det Mindste for en stor Deel er den naturlige Følge af det ene Partis fuldstændige Udhygighed til at vinde nye Tilhængere i Modfætning til det andet Partis ligesaa store Hververtalent, og dog er det førstnævnte nimbosigelig i Besiddelse af Intelligentsen, Kundskaberne og Consequents i Principerne, medens det andet hovedsagelig bestaaer af Thingets simpleste og udhygigste Medlemmer og styres af Ledere, der ofte ene tage personlige Hensyn.

Hensigten med Lokammersystemet var i sin Tid den, at Landstinget som et Slags Forstikammer skulde danne et Bærn mod altfor overlede Beslutninger af Folkethinget. Hvorvidt Landstinget i Tidernes Løb vil kunne opholde den saaledes tilføjede Bestemmelse, nemlig at repræsentere den modnere Overveelse og det tilbørlige Hensyn til det Bestaaende ligeoverfor den altfor ivrige Tendents til Forandringer, skal ikke her nærmere undersøges. — Fortiden bærer det Majoritet en høit nødvendig Modvægt mod Bøndevenerne i Folkethinget; medens det constitutionelle nationale Parti i Folkethinget neppe raader over $\frac{1}{3}$ af Stemmerne, vil det i Landstinget, naar en Sag af gjenemgribende Betydning samler Partiernes, ganske sikkert kunne gjøre Regning paa en Majoritet af 2 mod 1. Det nytter derfor foreløbig kun Bøndevenerne lidt, at de fuldstændig dominere Folkethinget, de ville alligevel ikke kunne sætte Noget igjennem i Rigsdagens anden Afdeling, som ikke kan finde Bistad hos Centrums-partiet, og ifjor den nuværende Regjering nærmest er udgaaet fra Bøndevenerne og støtter sig til disse, tør man dog upaatvibelig gjøre Regning paa, at den ogsaa vil slutte sig til Bestræbelserne for at fremme en moderat Udsvikling. Det Modsatte vilde ikke alene snart sælde den, men det ligger overhovedet i enhver erndet Regjeringens Natur, at den ikke aldeles lader sig lede af blinde Partihensyn, men med rolig Besindighed veier de modjatte Interesser og Synspunkter.

— Ifølge „B. T.“ er Kammerherre Berling efter Afgjørelsen af det fra sine forskellige Hofembeder, og agtede igaar at tiltræde en længere Rejse til Udlandet.

Ugens politiske Nyheder.

Sverrig.

Sverrigs første Repræsentant paa Congressen, General Nordin, har faaet Seraphimordenen.

Det svenske Academie fejrede den 20de sin Aarshøitid; Kongen og Kongehusets Medlemmer vare nærværende. Friherre v. Beskow leverede en Skildring af Naturforskeren Bergman, over hvem dette Aars Skuepenge staaer.

Frankrig.

— Den politiske Brochure: „Paven og Congressen“ har været det Gængsel, hvorom hele Discussionen i denne Uge næsten udelukkende har dreiet sig. Hvad enten den er skrevet af Herr de la Guéronniere eller ikke, saa er det sikkert høvet over enhver Tvivl, at Keiseren middelbart eller umiddelbart har influeret paa dens Udgivelse, at den udtaler hans Ansættelser for Tidsblikket, og at den bærer Vidnesbyrd om, at Frankrig og England ville forsagte den samme Politik paa Congressen. Denne Brochure er ikke skrevet med diplomatisk Forsigtighed, men tværtimod med den største Uforbeholdenhed. Forfatteren snerer enhver Frygt for Romagnas Sjælene. „Er det gabuligt,“ siger han, „for Kirkens Glands, for dens Overhøveds Anseelse, at Romagna gjengives den hellige Fader?“ og han besvarer dette Spørgsmaal benægtende. „Romagnas Frijsælelse,“ tilføjer han dristigt, „vilde ikke formindre Pavenes timelige Magt, og hans Myndighed, befriet fra en Modstand, som lammer den, vilde blive forstærket i moralsk Hensende. Thi det kirkelige Overhøveds Magt bestaaer ikke i Udvidelsen af et Territorium, som han ikke kan have undtagen ved fremmede Vaabens Bistand, ei heller i Besiddelsen af mange Underaatter, som han er nødsaget til at unbertrykke for at regjere; den er grundlagt paa den Tilid og Høiagtelse, som han indgyder, hvilke Følelser ere uforænelige med Udvangforholdsregler, der ere mislige for enhver Regjering, men især for en Fyrste, der skal herske med Bibelen i sin Haand.“

Paven skal beholde Rom, ikke fordi denne Stad er nødvendig for at haandhæve hans Værdighed, men fordi han bør være en uafhængig Fyrste, ellers vil han være en fransk, en østerrigsk eller en spansk Pave; men naar man først har sikret hans Uafhængighed, bør Grændserne for hans Herredømme være saa snævre som muligt. „Det er i alle Tilfælde,“ siger Forfatteren, „vanskeligt at bringe det kirkelige Overhøveds Stilling i Samklang med Regentens. Hvorledes kan Kirkens Overhøved, som lyser Kjættene i Van, staae i Spidsen for en Stat, der bestyrtter Samvittighedsfrihed? Pavenes sande Storhed er hans faderlige Characters Kæmpe. Hans Territorium bør ei blot være indskrænket, men endog meget lille. No mindre Territoriet, desto større Souveræinitet. „Men hvis man forlanger en Restauration,“ vedbliver Forfatteren, „hvorledes skal det saa ske? Ved Overtalelse eller med Magt? Det er klart, at det kun kan ske med Magt; men hvem skal

anvende den? Frankrig eller Østerrig? Frankrig kan det ikke. Som en catholisk Nation kunde den aldrig tænke paa at bringe Catholicismen et saadant Banefaar. Som en liberal Nation kunde den aldrig paatvinge et Folk en Regjering, som det afstøjer.“ Og Svaret med Hensyn til Østerrig er ligesaa afgjørende. „Østerrigs Herredømme i Italien er forbi, og Frankrig vil aldrig nedværdige sig til at udføre en Pøbels Gjerning, eller tillade nogen anden Magt, men især ikke Østerrig, at udføre den.“ Brochuren forsvare endelig den Sætning, at Congressen i Paris har Magt til at forandre, hvad der blev bestemt paa Congressen i Wien. „Det i Wien i Aaret 1815 forsamlede Europa gav Romagna til Paven; det i Paris i Aaret 1860 forsamlede Europa kan træffe en anden Bestemmelse. „Men det er ikke blot Romagna alene, der skal nyde godt af dette Omslag i Frankrigs Politik, de samme Grundsaetninger skulle ogsaa anvendes paa Hertugdømmerne. Brochuren paastaar, at Frankrig „har udtømt sine diplomatiske Forsøg paa at forsone Hertugerne med deres Underaatter,“ og det kaster Skylden derfor paa Østerrig, „under hvis Indflydelse disse Fyrster have udflettet deres Besiddelses nationale Charakter.“

Vi have her kun seet os ifland til at gjengive Hovedtrækkene i dette høit vigtige Skrift og skulle nu vise, hvilken Virkning det har gjort, ikke blot i Frankrig, men overalt i Europa.

Uf de tre franske Regjeringsblade forholder „La Pays“ sig taus, „Le Constitutionnel“ sjenker Skriftet sit ubetingede Bistad og „La Patrie“ søger at bevise og det med Rette, at Catholicismen ikke har værre Fjender, end de, der betragte de religiøse Interesser som solidariske med et større eller mindre Territorium. Den kirkelige Interesse, der hellere vilde see Verden forgaar, end sinde sig i nogen Afvikelse af Pavenes verdslige og timelige Magt, nægter naturligvis at troe paa Skriftets officielle Charakter, og „L'Univers“ der paastaar, at det er et Indvask, har alt paadraget sig en Advarsel, fordi den opfordrer Catholicisme til høit og hydeligt at sige deres Mening i en Adresse til Pius den Niende. Alle de engelske og italienske Aviser udtale deres Tilfredshed; de østerrigiske Tidender indtage derimod en fjendtlig Stilling ligeoverfor den kejserlige Brochure, som ifølge Reuters telegraphiske Bureau endog har høit den diplomatiske Virkning, at Cardinal Antonelli tjenstlig har underrettet den franske Gelandt, Hertugen af Grammont, om, at den første pavelige Congressgelands Afreise til Paris er bleven opsat paa Grund af Brochuren: „Paven og Congressen.“

En Correspondent i „L'Independance Belge“ vil vide, at Grev Walewski i Statsraadet skal have forlangt, at en Artikel i Moniteuren skulde forklare Uoverensstemmelsen mellem den officielle og den officielle Politik, men at Keiseren har nægtet sit Samtykke til et saadant Skridt.

Storbritannien og Irland.

Den Tilfredshed, som Skriftet: Congressen og Paven har fremkaldt, er bleven forøget ved en Correspondanceartikel fra Paris til „Times.“ Det er en Samtale mellem en Frankmand og en Engländer om de to Landes Forhold. Men man antager i Almindelighed, at Frankmanden er Keiseren og Engländeren Cobden, medens „Times“ dog indskrænker sig til at forsikre, at det af Frankmanden førte Sprog er overensstemmende med de paa høieste Steder nærede Idæer. Engländeren forlangte Forklaring paa Grund af de idelige Misforhold, den paafaldende Virksomhed i Krigshavnene, de overalt opdyngede Kulforraad, Bygningen af Transportskibe og Orlogsskibenes overordentlige Forøgelse. Det er en Selvsølge, at Frankmanden giver de meest beroligende og tilfredsstillende Svar paa alle disse Spørgsmaal. Den høitstaende Personlighed, som „Times“ fører frem paa Skuepladsen, giver Forvernes Kæmpe Skyld for den i England udbrudte Misforhold til Frankrig.

De ministerielle Organer omtale ikke den Spaltning, der har fundet Sted i Cabinetet i Anledning af Suezkanalen og Lord John Russels Forslag til en Valgreform. Medens Modstanden mod Gjenemførelsen af Landtungen ved Suez, repræsenteret af Lord Palmerston, vinder flere og flere Tilhængere blandt Cabinetets Medlemmer, forsvær Lord Russels Reformbill hans fire politiske Collegers Uvillie. I de conservative Kredse paastaar man dog, at Lord Russel ved Parlementsforhandlingernes Begyndelse vil gjenvinde hele sin Styrke, og at han med Brights, Gihens, Cobdens og de øvrige Medlemmer af Manchesterkolens Bistand vil sprænge Ministeriet, ligesom han sprængte Lord Aberdeens Ministerium, af hvilket han ogsaa var Medlem.

„Observer“ anseer det for sandsynligt, at Congressen vil oprette et Høje i Mellemitalien, der ikke skal staae under en Fyrste af Huset Savoyen, men under Hertugen af Leuchtenberg eller Prinds Napoleon; Bladet fremhæver dog de dermed forbundne Farer.

Tyskland.

Østerrig er den nye Haandværksforordning udkommen. Den udvider de frie Haandværks og Handelsgrenes Kredse. Med Hensyn til Udlandings Optagelse vil Gjenfærdighedsprincipet komme i Anvendelse.

Italien.

Udenrigsministeren underrettede den 23de December de i Turin nærværende fremmede Diplomater tjenstlig om Grev Cavours Udværelse til første besuldmægtige Minister paa Congressen i Paris.